

gaire. Si vols un treball molt purista i molt definit, amb cartró és difícil. En el cartró és difícil que et quedin iguals les diferents estampacions.

-Què canviaries de l'actual sistema educatiu en la Plàstica?

Canviaria el fet primordial importantíssim que se li donés més importància i més rellevància. L'anem perdent perdent, i està com sempre en un segon, tercer, quart, últim terme. Penso que la Plàstica, la Música, la Dansa són assignatures que, sobretot, en les primeres etapes de creixement d'una persona, són fonamentals perquè ajuden a elaborar tot l'altre i formar tot l'altre, i treballar emocions. És fonamental, però en aquest país no ho sabem veure i ja comencem perquè de Magisteri no surten especialistes en Plàstica.

-En l'ensenyament de la Plàstica es potencia prou la creativitat?

No, perquè no hi ha mitjans. L'aula no està ben preparada per treballar: els grups són de trenta alumnes i hi ha coses que són impossibles de dur-les a terme a nivell d'infraestructures.

-En l'elaboració d'un autoretrat, què en destacaries?

D'aquí a vint anys potser et podré respondre, em coneixeria millor a mi mateixa. Hi ha grans artistes que ho han pogut fer perquè eren genis, eren molt bons, i tenien aquell puntet d'ego necessari per poder-ho fer, que potser hi ha de ser en cada artista.

-En les exposicions dels teus treballs tens títols tan suggeridors com *Conversa amb l'instant*.

Aquella obra està feta amb un instant, encara que estigui feta temporalment en espai i temps amb més dies, però el que és la gènesi de l'obra és un instant i és conversar amb aquest instant. Una vegada trobats els colors i la tècnica, és entrar allà i veure què passa d'una manera molt intuïtiva, molt gestual d'implicació de tot el cos, del braç, d'un estat d'ànim. En l'altra obra que es deia *Bitxos*, s'arribava al concepte de comunicació plasmant quelcom més figuratiu; hi havia com unes larves, uns insectes que significaven un estat embrionari, una cosa tancada que no vol sortir, una altra que surt i potser fa mal o és monstruosa; és el que hi ha amagat dintre de cadascú. Potser per això vaig fer servir la tècnica de la punta seca, perquè és més

agressiva. Estava treballant al taller i la gènesi ja és dintre teu; dintre teu s'hi està elaborant inconscientment quelcom; després, un tros de metacrilat de cartró mal tallat t'ajuda a elaborar la part de l'obra, i a partir d'aquí comença d'una manera formal a fer-se evident tot el que portes a dintre, a través del caos del taller. Per exemple, els xinesos, el concepte oriental del taoisme o zen, que tot ens ve donat amb la natura, que és una gran mestra i ens inspira, però penso jo que aquest equilibri hi és perquè hi ha hagut un caos; és necessari el caos per a l'equilibri, i del caos també ens en nodrim i ajuda a formar un equilibri. Tot arriba al mateix concepte de blanc i negre, de *yin o yan*, o de la manera que ho vulguis dir. Potser per això primer va ser *Bitxos* i després *Conversa amb l'instant*.

-Quin gravat compraries ara mateix?

En compraria un munt. Si pogués, Durero; també Tàpies, que és un artista que reconec que hi ha treballs seus que no m'entusiasmen, no m'agraden, però els que vaig veure quan van inaugurar la Panera els vaig trobar fantàstics. En compraria d'una gravadora que treballa molt amb xilografia i utilitza uns colors molt càlids, es diu Fayga Ostrower; m'encanten els seus treballs. També m'agraden Utagawa Hiroshige, Pere Sandoval -sobretot els seus linòleums-, Víctor Peréz Pallarès, Rembrandt...

-Com veus la teva obra en el futur?

No ho sé, el futur és el futur.

-Què et sembla el món del gravat avui?

Malgrat que és un món que des de fa un any sembla que ha sortit més a la llum, i se'l valora una mica més que anys enrere, ja se'l valora tant com la pintura i l'escultura, necessita encara molta explicació i que surti molt més a la llum. Tot sovint hi ha gent que els diu que fas gravat i es pensen que és fer un treball sobre ferro o estany, fer un gravat repujat, i allí es queden. Aquí a Lleida, a nivell d'art en general, és com a bastant desesperant.

Josep Manel Simó Gombau

Rod Stewart

Any 1976

Rod Stewart: "Do you think I'm sexy?"

Roderick David Stewart neix el 10 de gener de 1945 a Londres. És el petit de cinc germans d'una família d'origen escocès, país del que sempre que pot dona referències. Frustrat jugador de futbol i fan incondicional del Celtic de Glasgow, va deixar el *football* per dedicar-se al seu altre *hobby*, en el qual destacava més.

Va formar part de molts grups, fent cors i tocant l'harmònica. Va voltar per tota Europa amb la seva guitarra. Però el reconeixement li va arribar l'any 1967, quan va entrar a formar part del grup The Faces, encara que abans ja havia format part dels Jeff Beck Group (amb Jeff Beck i Ron Wood, que també l'acompanyaria a The Faces).

Al mateix temps, va començar la seva exitosa carrera en solitari. El 1971 el seu gran èxit *Maggie May* va aconseguir el número 1 a totes les llistes, cosa que també va obtenir amb els seus següents discos d'estudi.

L'any 2000, una operació per extreure un càncer benigne de les seves cordes vocals va deixar-lo fora dels escenaris temporalment. Ara ha tornat, als seus 62 anys, amb molta energia.

El passat 9 d'octubre va actuar al pavelló Príncepe Felipe de Saragossa, en l'únic concert que realitzava a l'Estat espanyol i dintre dels actes de la festa del Pilar 2007. El concert va començar puntual, amb música de cabaret per fer la presentació a un Stewart que sortia amb esmòquing i corbata damunt d'un escenari que era un gran escut del seu Celtic de Glasgow.

A la primera part de l'actuació, va repassar molts dels clàssics del rock que va enregistrar al seu disc *Still the same* l'any 2006, on interpreta amb la seva inconfundible veu temes de Cat Stevens, Van Morrison, Nazareth... Després d'una pausa, es va posar els pantalons de cuir i els 10.000 espectadors van gaudir de l'autèntic rocker escocès de veu trencada, meravellosa, i dels seus grans èxits (excepte *Stay with me*, tot s'ha de dir). Amb una pantalla gegant on sortien imatges de la seva família, amics i el seu equip de futbol, va mostrar al públic la part més humana de Rod Stewart, al qual sempre han etiquetat com a seductor i estrella del rock envoltat de rosses despampanants i hotels de luxe.

Flanquejat per una banda perfecta, amb dos coristes de gossipel donant-li un cop de mà, va completar una hora i quaranta-cinc minuts de rock&roll autèntic una de les figures indiscutibles de la música del segle XX.

Jordi Escuer

Concert a Saragossa